

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr. 410/RC

Dosar nr. 20691/3/2020

Ședința publică din 20 iunie 2024

Completul compus din:

Adriana Ispas – Președinte

Dan Andrei Enescu – Judecător

Lia Savonea – Judecător

Cristiana Georgeta Renghea – Magistrat-asistent

Mihaela Mihai – Grefier

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procuror Gliga Liliana.

Pe rol se află soluționarea cauzei penale având ca obiect recursul în casație declarat de inculpatul **Iorgulescu Gino - Mario** împotriva deciziei penale nr. 1485/A din 18 octombrie 2023, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală în dosarul nr. 20691/3/2020 (892/2023).

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din data de 28 martie 2024, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când, în baza art. 391 alin.1 Cod procedură penală, s-a amânat pronunțarea la data de 11 aprilie 2024, ulterior, succesiv, la 23 mai 2024, 20 iunie 2024, când:

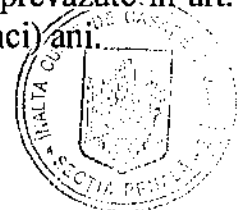
ÎNALTA CURTE

Asupra recursului în casație de față, în baza actelor și lucrărilor din dosar, constată:

Prin *sentința penală nr. 132 din 10.02.2023, Tribunalul București – Secția I Penală* a hotărât următoarele:

În baza art. 188 alin. (1) din Codul penal, *inculpatul Iorgulescu Gino Mario a fost condamnat la pedeapsa de 14 (paisprezece) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de „omor”.*

În baza art. 67 alin. (2) din Codul penal, i s-a aplicat inculpatului Iorgulescu Gino Mario, pe lângă această pedeapsă principală, și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și dreptul de a conduce vehicule pe drumurile publice, prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal, pe o perioadă de 5 (cinci) ani.

În baza art. 65 alin. (1) din Codul penal, i s-a aplicat inculpatului Iorgulescu Gino Mario pe lângă această pedeapsă principală și pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și dreptul de a conduce vehicule pe drumurile publice, prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal.

În baza art. art. 336 alin. (1) și (2) din Codul penal, a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de 2 (doi) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de "conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe".

În baza art. 67 alin. (1) din Codul penal i s-a aplicat inculpatului Iorgulescu Gino Mario, pe lângă această pedeapsă principală, și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și dreptul de a conduce vehicule pe drumurile publice, prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal, pe o perioadă de 5 (cinci) ani.

În baza art. 65 alin. (1) din Codul penal, i s-a aplicat inculpatului Iorgulescu Gino Mario pe lângă această pedeapsă principală și pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și dreptul de a conduce vehicule pe drumurile publice, prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal.

În baza art. 38 alin. (1) din Codul penal, s-a constatat că infracțiunile deduse judecății sunt infracțiuni concurente între ele, precum și cu infracțiunea de complicitate la lipsire de libertate în mod ilegal în varianta simplă, împotriva persoanei vătămate Vlăsceanu Dragoș-Ionuț, pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 944 din 20.12.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. 33036/301/2016, modificată și definitivă prin decizia penală nr. 504/09.04.2021 a Curții de Apel București – Secția I penală.

În baza art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, *s-au contopit cele două pedepse de 14 ani închisoare și 2 ani închisoare aplicate prin prezenta hotărâre cu pedeapsa de 3 ani închisoare aplicată pentru infracțiunea de complicitate la lipsire de libertate în mod ilegal, prevăzută în art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 205 alin. (1) din Codul penal, aplicată prin sentința penală nr. 944/20.12.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. 33036/301/2016, modificată și definitivă prin decizia penală nr. 504/09.04.2021 a Curții de Apel București – Secția I penală, în pedeapsa cea mai grea de 14 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de 1 an și 8 luni închisoare (o treime din totalul de 5 ani al celorlalte două pedepse), inculpatul Iorgulescu Gino Mario urmând să execute în final pedeapsa de 15 ani și 8 luni închisoare.*

În temeiul art. 72 alin. (1) din Codul penal, s-a dedus din pedeapsa rezultantă de 15 ani și 8 luni închisoare perioada reținerii de la data de 06.09.2016

la data de 07.09.2016, precum și arestul preventiv din perioada 15.09.2016-12.10.2016, inclusiv, din dosarul nr. 33036/301/2016 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

În baza art. 45 alin. (3) lit. a) din Codul penal, art. 66 alin. (1) și art. 2 alin. (3) din Codul penal, i-a aplicat inculpatului Iorgulescu Gino Mario pe lângă pedeapsa principală rezultantă de 15 ani și 8 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, dreptul de a conduce vehicule pe drumurile publice, dreptul de a comunica și de a se apropia, la o distanță de 100 metri, de persoana vătămată Vlăsceanu Dragoș-Ionuț - din dosarul nr. 33036/301/2016 al Judecătoriei Sectorului 3 București - și dreptul de a se apropia de locuința sau de alte locuri în care persoana vătămată Vlăsceanu Dragoș-Ionuț desfășoară activități sociale, pe distanța de 100 metri, drepturi prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a), b), i), n) și o) din Codul penal, care se calculează conform art. 68 alin. (1) lit. c) din Codul penal, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art. 45 alin. (5) rap. la art. 45 alin. (3) din Codul penal, i s-a aplicat inculpatului Iorgulescu Gino Mario pe lângă pedeapsa principală rezultantă de 15 ani și 8 luni închisoare și pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, dreptul de a conduce vehicule pe drumurile publice, dreptul de a comunica și de a se apropia, la o distanță de 100 metri, de persoana vătămată Vlăsceanu Dragoș-Ionuț - din dosarul nr. 33036/301/2016 al Judecătoriei Sectorului 3 București - și dreptul de a se apropia de locuința sau de alte locuri în care persoana vătămată Vlăsceanu Dragoș-Ionuț desfășoară activități sociale, pe distanța de 100 metri, drepturi prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a), b), i), n) și o) din Codul penal, care se execută, conform art. 65 alin. (3) din Codul penal, de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa închisorii a fost executată sau considerată ca executată.

S-a constatat că inculpatul a fost arestat în lipsă în prezenta cauză, prin încheierea din data de 15.05.2020, pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr. 4406/3/2020*, definitivă prin respingerea contestației inculpatului de către Curtea de Apel București, până în prezent mandatul de arestare preventivă emis în baza acestei încheieri nefiind pus în executare.

A anulat mandatul de executare a pedepsei închisorii emis în baza sentinței penale nr. 944/20.12.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. 33036/301/2016, modificată și definitivă prin decizia penală nr. 504/09.04.2021 a Curții de Apel București - Secția I penală și s-a dispus emiterea unui nou mandat al pedepsei închisorii, conform prezentei hotărâri.

În baza art. 7 alin. (1) rap. la art. 4 alin. (1) lit. b) cu referire la pct. 1 din Anexa la Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare (S.N.D.G.J.), a dispus prelevarea de probe

biologice de la inculpatul Iorgulescu Gino Mario în vederea introducerii profilelor genetice în S.N.D.G.J.

În baza art. 397 alin. (1) din Codul de procedură penală, s-a respins ca nefondată acțiunea civilă formulată de partea civilă Spitalul Clinic de Urgență Elias.

S-a luat act că partea responsabilă civilmente Societatea de Asigurare – Reasigurare CITY INSURANCE S.A, societate aflată în procedura de faliment, reprezentată legal de lichidatorul judiciar CITR – FILIALA CLUJ SPRL a încheiat tranzacții pe latura civilă a cauzei cu părțile civile Vicol Maria Luisa (prin reprezentant legal Ioniță Nicoleta Violeta), Mincă Patricia Esmeralda, Vicol Antonio (prin reprezentant legal Mincă Patricia Esmeralda) și Mincă Melek Yannis (prin reprezentant legal Mincă Patricia Esmeralda), acestea renunțând la orice fel de alte pretenții.

În baza art. 397 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu aplicarea art. 19 și următoarele din Codul de procedură penală rap. la rap. la art. 1357 din Codul civil, a admis în parte acțiunile civile formulate de părțile civile Vicol Marinela și Vicol Ion Iulian.

A fost obligat inculpatul Iorgulescu Gino Mario la plata către partea civilă Vicol Marinela a sumei de 50.000 lei cu titlu de daune materiale și a sumei de 100.000 Euro (la cursul de schimb al pieței valutare comunicat de Banca Națională a României la data plății efective) cu titlu de daune morale.

A fost obligat inculpatul Iorgulescu Gino Mario la plata către partea civilă Vicol Ion Iulian a sumei de 50.000 lei cu titlu de daune materiale și a sumei de 100.000 Euro (la cursul de schimb al pieței valutare comunicat de Banca Națională a României la data plății efective) cu titlu de daune morale.

În baza art. 404 alin. (4) lit. f) raportat la art. 162 alin. (3) din Codul de procedură penală, s-a dispus restituirea către partea civilă Vicol Ion Iulian, la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, a autovehiculului marca Audi cu nr. de înmatriculare depozitat la sediul Direcției Generale de Jandarmi a Municipiului București – Fort 4, în hangarul „Zona 29-32”, de pe str. Șoseaua de Centură nr. 24, Măgurele, jud. Ilfov.

În baza art. 404 alin. (4) lit. f) raportat la art. 162 alin. (3) din Codul de procedură penală, s-a dispus restituirea către UNICREDIT LEASING CORPORATION IFN SA (cu sediul în București, str. Ghețarilor nr. 23-25, sector 1), la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, a autovehiculului marca Aston Martin model DBS cu nr. de înmatriculare depozitat la sediul Direcției Generale de Jandarmi a Municipiului București – Fort 4, în hangarul „Zona 29-32”, de pe str. Șoseaua de Centură nr. 24, Măgurele, jud. Ilfov.

În baza art. 404 alin. (4) lit. d) din Codul de procedură penală raportat la art. 112 alin. (1) lit. b), alin. (2) și alin. (3) din Codul penal, s-a confiscat în parte de la inculpatul Iorgulescu Gino Mario echivalentul în bani a bunului folosit la săvârșirea infracțiunii (autovehiculul marca Aston Martin model DBS cu nr. de înmatriculare), respectiv confiscă suma de 15.000 Euro (la cursul de

schimb al pieței valutare comunicat de Banca Națională a României la data plății efective).

În baza art. 404 alin. (4) lit. c) și art. 250 indice 2 raportat la art. 250 și art. 250 indice 1 din Codul de procedură penală, în vederea reparării pagubei, în vederea recuperării cheltuielilor de judecată și în vederea garantării executării măsurii de siguranță a confiscării speciale, s-au menținut măsurile asiguratorii instituite față de inculpatul Iorgulescu Gino Mario prin Ordonanța nr. 3588/P/2019 din data de 30.06.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București, însă numai până la concurența sumei totale de 113.000 lei și 215.000 Euro.

În baza art. 274 alin. (1) din Codul de procedură penală, a obligat inculpatul Iorgulescu Gino Mario la plata către stat a sumei de 13.000 lei reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat (10.000 lei din faza de urmărire penală și 3.000 lei din faza de cameră preliminară și de judecată).

În baza art. 275 alin. (6) rap. la art. 272 alin. (2) din Codul de procedură penală, onorariile avocaților din oficiu desemnați în faza de judecată pentru inculpatul Iorgulescu Gino Mario (onorariu în cuantum de 868 lei) și pentru partea civilă minoră Vicol Maria Luisa (onorariu în cuantum de 470 lei) au rămas în sarcina statului.

Prin *decizia penală nr. 1485/A din 18.10.2023, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 20691/3/2020 (892/2023)*, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, s-au admis apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul București și inculpatul Iorgulescu Gino Mario împotriva sentinței penale nr. 132 din 10.02.2023 pronunțate de Tribunalul București – Secția I Penală.

S-a desființat în parte sentința apelată și rejudecând în fond:

S-a descontopit pedeapsa rezultantă de 15 ani și 8 luni închisoare aplicată inculpatului în pedepsele componente, de 14 ani închisoare, 2 ani închisoare, 3 ani închisoare și sportul de 1 an și 8 luni închisoare, pe care le repune în individualitatea lor.

În baza art. 188 alin. 1 Cod penal, a fost condamnatul inculpatul **Iorgulescu Gino Mario** la pedeapsa de **12 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de omor.**

În baza art. 39 alin. 1 lit. b) Cod penal, s-a contopit pedeapsa de 12 ani închisoare aplicată pentru infracțiunea de omor cu pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată pentru infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe și cu pedeapsa de 3 ani închisoare aplicată pentru infracțiunea de complicitate la lipsire de libertate în mod ilegal aplicată prin sentința penală nr. 944/20.12.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. 33036/301/2016, definitivă prin decizia penală nr. 504/09.04.2021 a Curții de Apel București – Secția I penală, și s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 12 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de 1 an și 8 luni închisoare (o treime din totalul celorlalte pedepse),

inculpatul Iorgulescu Gino Mario urmând să execute în final pedeapsa principală rezultantă de 13 ani și 8 luni închisoare.

În baza art. 45 alin. 3 lit. a) Cod penal și art. 66 alin. 1 lit. a), b), i), n) și o) Cod penal, s-a aplicat inculpatului pe lângă pedeapsa principală rezultantă de 13 ani și 8 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii **pe o perioadă de 5 ani** după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii, a următoarelor drepturi: de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de a conduce vehicule pe drumurile publice, de a comunica și de a se apropia, la o distanță de 100 metri, de persoana vătămată Vlăsceanu Dragoș-Ionuț – din dosarul nr. 33036/301/2016 al Judecătoria Sectorului 3 București - și de a se apropia de locuința sau de alte locuri în care persoana vătămată Vlăsceanu Dragoș-Ionuț desfășoară activități sociale, pe distanța de 100 metri.

S-a înlăturat dispoziția de obligare a inculpatului la plata de despăgubiri către părțile civile Vicol Marinela și Vicol Ion Iulian, în cuantum de 50.000 lei cu titlu de daune materiale și 100.000 euro cu titlu de daune morale pentru fiecare, acestea urmând să fie achitate de către partea responsabilă civilmente Societatea de Asigurare – Reasigurare City Insurance S.A.

S-au menținut măsurile asigurătorii instituite față de inculpatul Iorgulescu Gino Mario prin ordonanța nr. 3588/P/2019 din data de 30.06.2020 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București **numai până la concurența sumelor de 13.000 lei și 15.000 euro**, în vederea recuperării cheltuielilor judiciare și în vederea garantării executării măsurii de siguranță a confiscării speciale.

S-au menținut celelalte dispoziții ale sentinței apelate care nu sunt contrare prezentei hotărâri.

În baza art. 421 pct. 1 lit. b Cod penal, s-a respins, ca nefondat, apelul declarat de persoana interesată SC Restaurante Trattoria Il Calcio SRL împotriva aceleiași sentințe.

În fapt și în drept s-a reținut că, fapta inculpatului Iorgulescu Gino Mario care, la data de 08.09.2019, pe fondul unei crize de gelozie și într-o stare de furie, având o alcoolemie de 1,96 g/l și fiind sub influența cocainei, intenționând să se deplaseze din sat Gulia, com. Tărtășești, jud. Dâmbovița, spre Clubul Nuba din Parcul Herăstrău, mun. București, unde se afla fosta sa prietenă care refuzase să plece acasă la insistențele lui, a condus autoturismul marca Aston Martin model DBS cu nr. de înmatriculare _____ cu o viteză ce depășea cu mult viteza legală de 60 km/h în localitate, pătrunzând pe culoarea roșie a semaforului cu viteza de 145 km/h în intersecția dintre Șos. Chitilei și str. Teodor Neagoe, accelerând până la 162 de km/h în momentul în care a trecut de un alt vehicul care circula cu viteză redusă pe banda I, urcând vehiculul cu partea stângă pe un scuar, apăsând la maximum pedala de accelerație la un vehicul echipat cu un motor ce dezvoltă o putere de aproximativ 700 de cai putere, pătrunzând pe contrasens și intrând în coliziune frontală, la ora 03:02:39, la viteza de 143 km/h, cu autoturismul marca Audi cu nr. de înmatriculare _____, condus de victima Vicol Daniel Andrei, care a decedat pe loc în urma

leziunilor suferite, toate acestea în condițiile în care, din momentul în care a pătruns în intersecție pe culoarea roșie a semaforului inculpatul nu a acționat frâna, iar în momentul coliziunii pedala de accelerație era apăsată la maximum, manifestând indiferență față de urmările acțiunilor sale pe care le-a prevăzut și acceptat, punând în pericol participanții la trafic, lăsând producerea sau evitarea unei coliziuni pe seama hazardului și astfel ucigând-o pe victima Vicol Daniel Andrei cu intenție indirectă, constituie infracțiunile de omor, faptă prevăzută în art. 188 alin. (1) din Codul penal, și conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau altor substanțe, faptă prevăzută în art. 336 alin. (1) și (2) din Codul penal, ambele în condițiile art. 38 alin. (1) din Codul penal.

Împotriva deciziei penale nr. 1485/A din 18.10.2023, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 20691/3/2020 (892/2023), prin avocat Boglea Virgil Bogdan, *inculpatul Iorgulescu Gino Mario a formulat cerere de recurs în casație*, invocând dispozițiile *art.438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală*.

Sub aspectul motivării cazului invocat, s-a susținut, în esență, că un accident auto nu constituie infracțiunea de omor, deoarece un conducător auto care apasă accelerația pe un drum public, chiar acceptând varianta de previziune a unui rezultat socialmente periculos și care se bazează pe un minim de elemente pentru evitarea unui potențial pericol, nu acționează acceptând potențiala urmare socialmente periculoasă, ci socotește fără temei că aceasta nu se va produce.

S-a arătat că inculpatul Iorgulescu Gino Mario, aflându-se la volanul autoturismului, a condus pe timp de noapte, prevăzând că puteau interveni anumite obstacole, mai puține decât pe timp de zi, iar când a intervenit obstacolul, constând în autoturismul ce a intrat pe Șos. Chitilei dinspre str. Th. Neagoe, a fost obligat/forțat de împrejurări să îl ocolească și, astfel, a acroșat scuarul nesemnalizat, scuar care l-a aruncat pe celălalt sens de mers cu consecința intrării în coliziune cu autoturismul persoanei vătămate, dar neacceptând producerea unui asemenea rezultat și bazându-se pe elemente obiective suficiente prin prisma cărora un eventual accident putea fi evitat. Împrejurări precum experiența anterioară a inculpatului în conducerea unor autovehicule asemănătoare, starea tehnică fără cusur a autoturismului marca Aston Martin model DBS și elementele legate de traficul din zona respectivă, ținând seama și de intervalul orar, se constituie în veritabile temeuri avute în vedere la momentul la care s-a decis să conducă autovehiculul.

Așadar, s-a apreciat că, așa cum se prezintă situația de fapt în cauză, nu se poate reține în mod întemeiat că nu au existat temeuri de evitare a coliziunii cu un alt participant la trafic, ci doar că acestea au fost evaluate eronat, considerându-se că nu se va produce accidentul.

S-a mai susținut că, în situații similare, instanțele au reținut infracțiunea deucidere din culpă.

Prin încheierea din 14 martie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, s-a admis în principiu, în baza art. 440 alin. 4 Cod procedură penală, cererea de recurs în casație formulată de inculpatul

Iorgulescu Gino Mario împotriva deciziei penale nr. 1485/A din 18 octombrie 2023, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală, în dosarul nr. 20691/3/2020 (892/2023).

Analizând recursul în casație formulat de inculpatul Iorgulescu Gino Mario, în limitele prevăzute de art. 442 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, Înalta Curte, în opinie majoritară, apreciază că acesta este fondat, în considerarea celor ce succed:

Recursul în casație este o cale extraordinară de atac, prin intermediul căreia este analizată conformitatea hotărârilor definitive cu regulile de drept prin raportare la cazurile de casare expres și limitativ prevăzute de lege, care vizează exclusiv legalitatea hotărârii.

Astfel, motivele de casare invocate trebuie să se raporteze la situația factuală și la elementele care au circumstanțiat activitatea infracțională, astfel cum au fost stabilite de instanța de apel prin hotărârea atacată, în baza analizei mijloacelor de probă administrate în cauză, întrucât în această cale extraordinară de atac se analizează doar aspecte de drept, Înalta Curte neputând proceda la evaluarea materialului probator sau la reaprecierea situației de fapt.

Inculpatul Iorgulescu Gino – Mario, trimis în judecată și condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor de „omor” (prev. de art. 188 alin. 1 Cod penal) și „conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe” (prev. de art. 336 alin. (1) și (2) Cod penal), a formulat recurs în casație întemeiat pe cazul de casare prevăzut de art. 438 alin.1 pct.7 Cod procedură penală, susținând, în esență, că fapta reținută în sarcina sa, respectiv săvârșirea accidentului auto din data de 08.09.2019, nu întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii de „omor”.

Cazul de casare prevăzut de dispozițiile art. 438 alin. (1) pct. 7 Cod procedură penală este incident dacă inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală.

În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a apreciat că acest caz de casare vizează „acele situații în care nu se realizează o corespondență deplină între fapta săvârșită și configurarea legală a tipului respectiv de infracțiune, fie din cauza împrejurării că fapta pentru care s-a dispus condamnarea definitivă a inculpatului nu întrunește elementele de tipicitate prevăzute de norma de incriminare, fie a dezincriminării faptei.

Examinând legalitatea hotărârii atacate, în opinie majoritară, Înalta Curte constată incidența cazului de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 Cod procedură penală, întrucât fapta reținută în sarcina inculpatului Iorgulescu Gino - Mario nu corespunde normei de incriminare, prevăzută de art. 188 alin. 1 Cod penal, în temeiul căreia s-a dispus condamnarea.

Evaluând dacă există o corespondență deplină între fapta săvârșită și configurarea legală a tipului respectiv de infracțiune, Înalta Curte apreciază că elementul material al laturii obiective a infracțiunii de „omor” constând în „uciderea unei persoane” poate fi reținut numai în condițiile în care fapta în sine

relevă fără niciun dubiu o acțiune care are drept rezultat suprimarea vieții unei persoane.

În fapt, s-a reținut că inculpatului Iorgulescu Gino - Mario i s-a imputat că, la data de 08.09.2019, având o alcoolemie de 1,96 g/l și fiind sub influența cocainei, conducând autoturismul marca Aston Martin model DBS cu nr. de înmatriculare _____ cu o viteză ce depășea cu mult viteza legală de 60 km/h în localitate, a trecut pe culoarea roșie a semaforului cu viteza de 145 km/h în intersecția dintre Șos. Chitilei și str. Teodor Neagoe, accelerând până la 162 de km/h în momentul în care a trecut de un alt vehicul care circula cu viteză redusă pe banda I, urcând vehiculul cu partea stângă pe un scuar, apăsând la maximum pedala de accelerație la un vehicul echipat cu un motor ce dezvoltă o putere de aproximativ 700 de cai putere, a pătruns, astfel, pe contrasens și a intrat în coliziune frontală, la ora 03:02:39. la viteza de 143 km/h, cu autoturismul marca Audi cu nr. de înmatriculare _____, condus de victima Vicol Daniel Andrei, care a decedat pe loc în urma leziunilor suferite.

Astfel, raportat la coordonatele faptice stabilite la judecata cauzei în fond și menținute în apel, Înalta Curte constată că, în mod greșit, instanța de fond și instanța de apel au reținut în încadrarea juridică a faptei pentru care a fost condamnat inculpatul, dispozițiile art. 188 alin. 1 Cod penal.

Elementele de fapt reținute relevă situația tipică a unui accident de circulație care a avut drept rezultat decesul unei persoane din culpa exclusivă a conducătorului auto (inculpatul) care nu a respectat dispozițiile legale ce reglementează regimul circulației pe drumurile publice (a circulat cu viteză excesivă, peste limita legală, aflat sub influența băuturilor alcoolice și a consumului de substanțe interzise).

În cazul de față, instanțele de fond și apel au reținut infracțiunea de omor. Infracțiunea prevăzută de art.188 Cod penal se comite, din punct de vedere al elementului material, printr-o acțiune (sau chiar inacțiune), care trebuie să fie îndreptată asupra victimei. Or, situația de fapt relevă, așa cum s-a menționat anterior, un accident rutier, definit prin chiar prescripția normativă ca fiind un *eveniment* (art. 75 din OUG nr.195/2002).

Un *eveniment* este, în sine, fortuit, și nu voit, are caracter imprevizibil. „Acțiunea” autorului (conducătorul auto) este asupra autovehiculului, acesta acționând sistemul de accelerare a vitezei peste limita legală, cu consecința intrării în coliziune frontală cu autoturismul condus de victimă căruia i-a cauzat decesul, elemente de fapt ce au valențele unei fapte care, din punct de vedere obiectiv și subiectiv se încadrează în infracțiunea de ucidere din culpă, prev. de art. 192 Cod penal.

Raportat la circumstanțele de fapt ale cauzei pendinte, infracțiunea de omor ar fi posibilă doar în situația în care autovehiculul ar fi fost folosit sau acceptat a fi fost folosit drept *mijloc* în scopul suprimării vieții victimei. Or, nici instanța de fond și nici instanța de apel, nu au relevat o asemenea împrejurare.

În acord cu instanțele de fond și apel, și Instanța Supremă subliniază gravitatea faptei inculpatului, prin prisma împrejurărilor, a conduitei acestuia, dar

mai ales a consecințelor produse, **pierderea vieții unei persoane**. Nesocotirea de către inculpat a dispozițiilor legale referitoare la circulația pe drumurile publice (a condus cu viteză excesivă, sub influența băuturilor alcoolice și a substanțelor interzise) sunt stări, situații, împrejurări concomitente săvârșirii infracțiunii ce relevă un grad de pericol ridicat al faptei și o pericolozitate mare a infractorului, încadrând infracțiunea **în forma agravată**, prev. de art.192 alin. (2) Cod penal, text de lege în baza căruia inculpatul urmează a răspunde penal.

În acest context, Înalta Curte are în vedere că nelegalitatea constatată cu privire la lipsa de corespondență între situația de fapt și norma de incriminare nu poate fi înlăturată prin rejudecarea cauzei de către instanța de recurs în casație, deoarece implică schimbarea încadrării juridice în raport de situația de fapt, astfel cum a fost reținută, dar și individualizarea pedepsei și a modului de executare a acesteia în funcție de norma de incriminare ce va fi stabilită ca incidentă în cauză.

Nefiind astfel aplicabile dispozițiile art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. a) Cod procedură penală, în temeiul art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. b) Cod procedură penală, se impune, în aceste limite, cu privire la infracțiunea de „omor” prevăzută de art. 188 alin. 1 Cod penal (astfel cum în mod nelegal a fost reținută prin hotărârea atacată), *trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de apel*, respectiv Curtea de Apel București.

Totodată, întrucât inculpatul Iorgulescu Gino – Mario a fost condamnat în cauză și pentru infracțiunea prevăzută de art. 336 alin. (1) și (2) Cod penal, (cu aplicarea, în primă instanță, a pedepsei de 2 ani închisoare, menținută de instanța de apel), în condițiile în care, prin hotărârea definitivă de condamnare s-a făcut aplicarea normelor privind tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni, în urma constatării că infracțiunile deduse judecății sunt concurente între ele, precum și cu infracțiunea pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 944 din 20.12.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. 33036/301/2016, modificată și definitivă prin decizia penală nr. 504/09.04.2021 a Curții de Apel București – Secția I penală, Înalta Curte consideră că se impune rejudecarea întregii cauze de către instanța de apel, față de incidența dispozițiilor privind concursul de infracțiuni, ce implică aprecieri din partea instanței asupra regimului sancționator de aplicat în raport cu întregul sistem de individualizare judiciară a pedepsei.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 448 alin. 1 pct. 2 lit. b) Cod procedură penală, Înalta Curte, **cu majoritate**, va admite recursul în casație declarat de inculpatul **Iorgulescu Gino - Mario** împotriva deciziei penale nr. 1485/A din 18 octombrie 2023, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală în dosarul nr. 20691/3/2020 (892/2023).

Va casa, în parte, decizia penală atacată, numai în ce privește pe inculpatul **Iorgulescu Gino - Mario** și va trimite cauza la rejudecare de către instanța de apel, Curtea de Apel București.

Va menține celelalte dispoziții ale hotărârii atacate, care nu contravin prezentei decizii.

În baza art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea recursului în casație rămân în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D E C I D E:**

Admite recursul în casație declarat de inculpatul **Iorgulescu Gino - Mario** împotriva deciziei penale nr. 1485/A din 18 octombrie 2023, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală în dosarul nr. 20691/3/2020 (892/2023).

Casează, în parte, decizia penală atacată, numai în ce privește pe inculpatul **Iorgulescu Gino - Mario** și trimite cauza la rejudicare de către instanța de apel, Curtea de Apel București.

Menține celelalte dispoziții ale hotărârii atacate, care nu contravin prezentei decizii.

Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea recursului în casație rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 iunie 2024.

PREȘEDINTE,
Adriana Ispas

JUDECĂTOR,
Lia Savonea

MAGISTRAT-ASISTENT,
Cristiana Georgeta Renghea

Grefier
Mihaela Mihai

Motivarea opiniei separate

În dezacord cu opinia majoritară, consider că se impunea pronunțarea unei soluții de respingere, ca nefondat, a recursului în casație declarat de către recurentul **Iorgulescu Gino-Mario** împotriva deciziei penale nr. 1485/A din 18 octombrie 2023, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală în dosarul nr. 20691/3/2020 (892/2023), pentru următoarele considerente:

Prealabil, sunt de prezentat câteva considerente teoretice care justifică această opinie separată cu privire la recursul în casație formulat de către recurent.

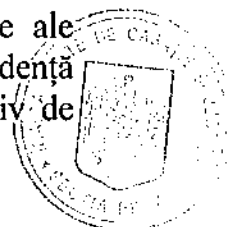
Fiind reglementat ca o cale extraordinară de atac, menită să asigure echilibrul între principiul legalității, pe de o parte, și principiul respectării autorității de lucru judecat, pe de altă parte, recursul în casație permite cenzurarea legalității unei categorii limitate de hotărâri definitive și numai pentru motive expres prevăzute de legea procesual penală.

În acest sens, dispozițiile art. 433 din C. proc. pen. reglementează explicit scopul căii de atac analizate, statuând că acest mecanism urmărește să supună Înaltei Curți de Casație și Justiție judecarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.

Analiza de legalitate a instanței de recurs nu este, însă, una exhaustivă, ci limitată la încălcări ale legii apreciate grave de către legiuitor și reglementate ca atare, în mod expres și limitativ, în cuprinsul art. 438 alin. (1) din C. proc. pen., instanța de recurs în casație examinând cauza numai în limitele motivelor de casare invocate în cererea de recurs în casație și care pot fi circumscrise cazului de casare invocat, potrivit art. 442 alin. (2) din C. proc. pen.

Astfel, recursul în casație nu permite reevaluarea unor elemente sau împrejurări factuale stabilite cu autoritate de lucru judecat de către instanțele de fond, Înalta Curte de Casație și Justiție nefiind abilitată, în procedura extraordinară supusă analizei, să dea o nouă interpretare materialului probator și să rețină o stare de fapt diferită de cea descrisă și valorificată ca atare în hotărârea atacată. Aceasta deoarece instanța de casare nu judecă procesul propriu-zis, respectiv litigiul care are ca temei juridic cauza penală, ci judecă numai dacă, din punct de vedere al dreptului, hotărârea atacată este corespunzătoare.

Prin prisma cazului de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 din Codul de procedură penală, „fapta nu este prevăzută de legea penală”, analiza realizată de către Înalta Curte se circumscrie situațiilor în care fapta concretă pentru care s-a pronunțat soluția definitivă de condamnare nu întrunește elementele de tipicitate obiectivă prevăzută de norma de incriminare, când instanța a ignorat o normă care conține dispoziții de dezincriminare a faptei, indiferent dacă vizează vechea reglementare, în ansamblul său, sau modificarea unor elemente ale conținutului constitutiv, astfel încât nu se mai realizează o corespondență deplină între fapta săvârșită și noua configurare legală a tipului respectiv de

infracțiune.

Acest caz de casare nu poate fi invocat pentru a se obține schimbarea încadrării juridice a faptei sau pentru a se constata incidența unei cauze justificative sau de neimputabilitate, acesta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel.

Esențială, în prezenta cauză, este constatarea referitoare la faptul că tipicitatea faptei, reținută în mod definitiv de către instanța de apel, se analizează doar din punct de vedere obiectiv, fără a putea fi antamată o analiză a tipicității subiective.

Această concluzie, care este constantă în practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, este determinată de modul de legiferare a celor două teze ale art. 16 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală (neprevăderea în legea penală și lipsa vinovăției prevăzute de lege), precum și de dispozițiile art. 15 alin. 1 din Codul penal, în conformitate cu care infracțiunea este fapta prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă persoanei care a săvârșit-o.

În cadrul definiției legale a infracțiunii, exprimată de art. 15 alin 1 din Codul penal, trăsătura esențială ca fapta să fie prevăzută de legea penală este enumerată distinct de aceea ca fapta să fie săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă unei persoane, ceea ce relevă opțiunea legiuitorului ca prin sintagma „faptă prevăzută de legea penală” să se înțeleagă orice faptă, act de conduită, manifestare de voință exteriorizată care determină o schimbare în realitatea obiectivă, ce încalcă normele de conviețuire socială și încriminată de norma penală.

Aceeași viziune a legiuitorului reiese și din modalitatea în care sunt reglementate cazurile care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale, prevăzute de art. 16 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală, textul legal menționând distinct „fapta nu este prevăzută de legea penală” de „nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege”

Se constată că doar neprevăderea în legea penală, ce subsumează situațiile în care nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii din punct de vedere obiectiv, a fost avută în vedere de legiuitor atunci când a reglementat cazul de recurs în casație prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 din Codul de procedură penală.

Ca atare, dispozițiile ce reglementează acest caz de recurs în casație corespund prevederilor art. 16 alin. 1 lit. b teza I din Codul de procedură penală, conferind Înaltei Curți posibilitatea de a examina în cadrul recursului în casație criticile prin care se invocă împrejurarea că fapta nu este prevăzută de legea penală și cele referitoare la lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii, cu excepția celor ce vizează vinovăția, deci doar din perspectiva tipicității obiective a infracțiunii.

În aceste coordonate, în analiza recursului în casație exercitat de către recurentul **Iorgulescu Gino-Mario** constat că acesta, în esență, solicită

instanței de recurs să reanalizeze probele administrate în cauză și să rețină o altă stare de fapt decât cea stabilită în mod definitiv de către instanțele de fond, Tribunalul București și Curtea de Apel București, cu privire la tipicitatea subiectivă a infracțiunii de omor reținute în sarcina sa.

Susține recurentul că supune analizei Înaltei Curți o chestiune de drept, vizând forma de vinovăție a faptei pe care a comis-o, însă, în esență, acesta solicită reanalizarea stării de fapt reținută în hotărârea atacată și stabilirea faptului că nu a comis infracțiunea cu forma de vinovăție cerută de lege, element care o lipsește de tipicitate.

Precizează acesta că se afla la volanul autoturismului marca Aston Martin model DBS și conducea pe timp de noapte, prevăzând că puteau anumite obstacole, mai puține decât pe timp de zi, iar când a intervenit un obstacol, respectiv un autoturism care a intrat pe Șoseaua Chitilei dinspre str. Th. Neagoe, a fost obligat de împrejurări să îl ocolească, astfel încât a acroșat scuarul nesemnalizat, manevră care l-a aruncat pe celălalt sens de mers cu consecința intrării în coliziune cu autoturismul părții vătămate, dar neacceptând acest rezultat, bazându-se și pe anumite elemente obiective, cum ar fi experiența sa anterioară în conducerea unor autovehicule asemănătoare, starea tehnică fără cusur a mașinii, precum și elementele legate de traficul din zona respectivă.

Cu privire la aceste susțineri ale recurentului, un prim aspect care trebuie remarcat este faptul că toate criticile formulate de acesta vizează elementele de tipicitate subiectivă ale infracțiunii reținute în sarcina sa.

Prin raportare la considerentele teoretice anterior prezentate, acesta reprezintă un motiv pentru care se impunea respingerea ca nefondat a recursului în casație, Înalta Curte neputând analiza și constata neîntrunirea tipicității subiective a infracțiunii în cadrul acestei căi extraordinare de atac.

Nu este subsumată cazului de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 din Codul de procedură penală, fapta nu este prevăzută de legea penală, situația în care se invocă lipsa tipicității subiective a faptei.

Modul de reglementare legală a cazului de casare anterior menționat exclude de la analiza pe care o realizează instanța de recurs în casație acest element, argumentele teoretice anterior prezentate anterior justificând această concluzie.

În al doilea rând, este de remarcat și faptul că recurentul solicită Înaltei Curți să rețină o altă stare de fapt decât aceea reținută în mod definitiv prin hotărârile judecătorești atacate, element care, de asemenea, impunea respingerea căii de atac ca nefondate.

A reținut instanța de apel că recurentul a „condus autoturismul marca Aston Martin pe Șos. Chitila, iar în momentul în care s-a apropiat de intersecția cu str. Teodor Neagoe, culoarea semaforului fiind roșie, a circulat cu o viteză care a crescut de la 131 km/h până la 145 km/h, pedala de accelerație fiind apăsată progresiv de la 63% până la 91%. După ce a pătruns în intersecție pe culoarea roșie a semaforului cu o viteză de 145 km/h, inculpatul a dorit să treacă

prin stânga, pe banda nr. 2, pe care de altfel circula și premergător, de autoturismul de culoare închisă care circula cu viteză redusă pe banda nr. 1, astfel cum reiese din înregistrările camerelor de supraveghere din fișierul fișier ”455 SC 2019 Șos. Chitilei, f. 209 – filmare 00423”, însă autoturismul Aston Martin nu a mai putut să țină banda sa din cauza vitezei cu care circula și s-a urcat cu partea din stânga pe scuarul ce separă sensurile de mers, în acest mod trecând pe lângă autoturismul de culoare închisă. După ce scuarul s-a terminat, autoturismul inculpatului a pătruns pe contrasens și a intrat în coliziune frontală cu autoturismul marca Audi care circula din sens invers, pe banda de lângă axul drumului, condus de victima Vicol Daniel Andrei, care a decedat în urma coliziunii.

După pătrunderea în intersecție și observarea autoturismului de culoare închisă care circula pe banda nr. 1, inculpatul Iorgulescu Gino Mario a apăsă mai tare pedala de accelerație (chiar înainte de a se urca pe scuar), viteza autoturismului crescând în timpul manevrelor de trecere pe lângă vehiculul închis la culoare până la 162 km/h, în condițiile în care în acele momente autoturismul inculpatului era urcat cu partea stângă pe scuarul ce despărțea sensurile. Din momentul în care a pătruns în intersecție și până în momentul coliziunii, viteza vehiculului a crescut în mod constant până la 162 km/h, iar accelerația a ajuns la 100%, pentru ca ulterior să scadă la 80% pentru o jumătate de secundă, iar viteza să scadă până la 143 km/h în momentul coliziunii (din cauza urmelor de frecare dintre roțile vehiculului și bordura pe care a urcat). Următorul moment este cel al impactului, în care autoturismul avea viteza de 143 km/h, iar pedala de accelerație era apăsată la maximum”.

Între starea de fapt prezentată de către recurent și cea reținută de către instanța de apel există diferențe majore, iar instanța de recurs în casație nu poate, în mod legal, să procedeze la o analiză a probelor existente la dosarul cauzei pentru a stabili o altă stare de fapt decât cea stabilită în mod definitiv de către curtea de apel.

Sușinerile recurentului cu privire la modul în care s-a produs accidentul omit să menționeze faptul că acesta conducea având o îmbibație alcoolică mult peste limita legală, fiind și sub influența drogurilor, că viteza de deplasare era una ce depășea limita de viteză pentru sectorul de drum, că a pătruns pe culoarea roșie a semaforului într-o intersecție, că nu a existat un obstacol în calea sa pentru ca să fie nevoie de o manevră de evitare, ci doar acesta nu a mai putut menține banda pe care era angajat din cauza vitezei excesive, elemente reținute de către instanța de apel, fiind deci deja intrate în puterea de lucru judecat.

Toate aceste elemente au fost stabilite pe baza probelor existente la dosarul cauzei de către instanțele de fond, dinamica producerii accidentului fiind amplu analizată în hotărârea atacată, iar din coroborarea lor s-a reținut că inculpatul a comis infracțiunea cu vinovăție, sub forma intenției indirecte.

Calea de atac a recursului în casație este una extraordinară, Înalta Curte

fiind investită cu analiza legalității soluției atacate, fără a putea în vreun mod a cenzura temeinicia acesteia. Stabilirea unei stări de fapt diferite de aceea reținută în hotărârea atacată nu este în competența Înaltei Curți în această procedură, așa cum s-a precizat anterior.

În al treilea rând, consider că, în măsura în care s-ar accepta că este inclusă în sfera de incidență a cazului de casare prevăzut de art. 438 alin. 1 pct. 7 din Codul de procedură penală, fapta nu este prevăzută de legea penală, situația în care se invocă lipsa tipicității subiective a faptei, analiza stării de fapt, așa cum a fost reținută în decizia atacată relevă justa reținere de către instanța de apel a existenței vinovăției în comiterea infracțiunii de omor, în forma intenției indirecte.

Circumstanțele concrete ale comiterii infracțiunii, atitudinea recurentului, care având atât o îmbibație alcoolică extrem de mare în sânge, cât și fiind sub influența drogurilor, a ales să conducă un autoturism cu o viteză excesivă, cu încălcarea regulilor de circulație în mod flagrant și fără a schița cel mai mic gest pentru a încerca să evite un pericol evident, recurentul calcând pedala de accelerație la maxim până în momentul impactului cu autoturismul victimei, relevă cu certitudine existența intenției indirecte în săvârșirea infracțiunii de omor.

Diferența între culpa cu prevedere și intenția indirectă este dată de poziția subiectivă a infractorului, în cazul primei acesta prevăzând rezultatul faptei sale, fără a îl accepta, socotind fără temei că el nu se va produce, în vreme ce în cazul intenției indirecte acesta accepta posibilitatea producerii acestuia, deși nu îl urmărește.

În mod evident, în prezenta cauză, recurentul a acceptat posibilitate producerii rezultatului socialmente periculos, moartea unei persoane, conducerea unui autoturism cu o viteză excesivă pe o șosea circulată, pătrunderea pe culoarea roșie a semaforului și accelerarea continuă a autovehiculului, inclusiv după momentul în care acesta a pierdut controlul volanului și a lovit scuarul de separație, demonstrează, fără tăgadă, că nu suntem în prezența unei fapte comise din culpă, ci a unei fapte intenționate.

Distincția clară dintre cele două forme de vinovăție rezultă din lipsa de reacție a recurentului în combaterea pericolului evident pe care îl crease, acesta accelerând la maxim până în momentul impactului, fără a schița cel mai mic gest din care să rezulte că dorește să evite producerea rezultatului socialmente periculos, accidentul de circulație, care în condițiile concrete nu putea avea alte rezultate decât unele letale.

În măsura în care am fi în prezența unei fapte comise din culpă, recurentul ar fi trebuit, măcar în ultimul moment, să încerce să evite prin orice manevră, frânare, virare, producerea accidentului de circulație, însă în prezenta cauză, așa cum reține Curtea de Apel București, nu a existat o astfel de conduită a inculpatului.

În fine, criticile formulate de către recurent tind să conducă la o

schimbare de încadrare juridică a faptelor reținute în sarcina acestuia, din infracțiunea de omor, în infracțiunea de ucidere din culpa.

Așa cum anterior s-a precizat, Înalta Curte, sesizată cu un recurs în casație întemeiat pe art. 438 alin. 1 pct. 7 din Codul de procedură penală, nu poate dispune schimbarea încadrării juridice a faptelor, iar trimiterea cauzei pentru rejudecare de către instanța de apel nu se poate face în vederea schimbării de încadrare juridică, în condițiile în care potrivit prevederilor art. 386 din Codul de procedură penală, acest atribut este unul ce aparține exclusiv instanțelor de fond, fiind rezultatul analizei stării de fapt, element pe care Înalta Curte nu îl poate realiza în procedura recursului în casație.

Trimiterea cauzei spre rejudecare, în vederea realizării acestei operațiuni juridice, ar lipsi de substanță atribuțiile instanței de trimitere, aceasta fiind obligată să se conformeze dispozițiilor instanței de control judiciar, fără a putea realiza propria analiză, așa cum prevede legea.

Pentru aceste considerente apreciez că soluția ce se impunea a fi adoptată în cauză era una de respingere a recursului formulat ca nefondat.

Judecător

Dan – Andrei Enescu

